

BASÍLICA
SANTA
MARIA
DEL PI

AHIR,
AVUI,
DEMÀ

Núm.

688

23
febrer
2014

Els cristians som cridats a ser sal de la Terra i llum del Món

Gaietà de Casacuberta, rector

“El llenguatge religiós és un llenguatge simbòlic, perquè per parlar sobre realitats profundes de la vida, del bé i del mal, de l'alegria i la tristesa, de l'home i de Déu, sols es pot parlar de la imatge representativa”.

“El símbol és humanament més real i significatiu que no pas la història dels fets i les dades fredes”.

Leonardo Boff

1. L'Esperit Sant és com el vent. És l'energia que ho posa tot en moviment, símbol de la vida, el respirar (fràgil vent). Sense aquest petit vent no es viu. L'alè fa néixer la vida, la creació... Jesús ressuscitat bufa per a donar als deixebles l'Esperit Sant. Aquest vent tomba a les persones per acollir l'Evangelí.

2. L'Esperit Sant és com l'aigua. Sense aigua no hi ha naturalesa. El desert sense aigua no dona fruits. L'aigua produeix la diversitat dels fruits. Cada persona dona fruits diferents, cada persona és original, única i diferent de tota la resta. L'aigua rega el nostre interior. Quan és vi no pensem que en aquest vi hi ha aigua. L'aigua és humil i sap desaparèixer. La set ens fa adonar que necessitem aigua i la set d'aigua és també la set del sentit de la vida, que celebrem en el baptisme.

3. L'Esperit Sant és com el foc. Escalfa, il·lumina la nit a les muntanyes... gràcies al foc es pot fer un bon sopar... Però el foc interior fa de nosaltres testimonis de l'Evangelí, del que estimem. Jesús ve a calar foc a la Terra per canviar-ho tot. És la revolució permanent. Cal vida interior plena de l'Esperit Sant per donar vida als altres.

4. L'Esperit Sant és com la sal. La sal cura les ferides i abans assegurava que els aliments duressin un cert temps sense neveres. Era present en els pactes per tal que duressin. També dona gust, a cadascú el seu. En un pa amb tomàquet es valora el pa, el tomàquet i l'oli però no la sal. La sal és humil i necessària. Quin gust té l'arròs sense sal? Una persona “salada” quan falta es veu que era imprescindible en la família o en els diversos grups humans dels quals participava.

5. L'Esperit Sant és com la llum. La veritable llum és Jesucrist. La llum és per ser vista en tots els llocs, a casa, al carrer... Ho il·lumina tot. Sense la llum del sol no hi hauria vida. La llum no es pot tancar, l'hem de projectar, hem d'encomanar als altres la llum que tenim en el nostre interior per la fe. La llum són les obres en favor dels homes, seguint a Jesucrist i els cristians celebrem la gran festa de la llum la nit de Pasqua.

Conclusió. Cadascun dels cristians hem de ser vent, foc, aigua, sal i llum. Cridats a ser sal, humils, sense protagonismes, treballant al servei dels homes gratuïtament, sense fer soroll. Els cristians hem de ser també llum, reflex de la llum que és Jesucrist. Això s'ha de veure naturalment, sense imposar res. No podem amagar la llum de la fe. Quan algú s'enamora o ha trobat feina ho explica. Hem de ser lluminosos per comunicar l'alegria de la fe i donar a conèixer a Jesucrist. Que així sigui.

Excursió a Poblet

Ja fa un mes que vàrem anar a Poblet per visitar i aprendre el sentit de viure en comunitat, en un monestir cistercenc.

Poblet, reascut com au fènix el 1940 després del seu abandó durant les desamortitzacions del segle XIX, ens va rebre amb els braços oberts. De la mà del monjo cistercenc Rafa Barruera, les primeres hores del matí i fins al migdia, vam poder comprendre la història de les seves pedres i la dels homes i dones que estimen aquest bell indret. La visita va ser molt amena i enriquidora. Les pedres ens parlaren d'amor a Déu, de cultura, de pau, d'història d'un país...

Fortes vivències embolcallen la bellesa d'un dels monuments arquitectònics més bonics de Catalunya.

Després de tantes emocions, vam agafar forces tot dinant -alguns a l'hostatgeria i d'altres fent pícnic en una sala del monestir cedida amablement pels monjos-. Aquest moment de comunió fou perfecte per compartir amb els amics tot el que havíem après aquell dia.

Però el plat fort encara havia d'arribar amb el testimoni de vida que ens va oferir el nostre amic Rafel a la tarda; una reflexió sobre la vida monacal al segle XXI. Quin sentit té avui en dia viure per la pregària i en la pregària? Amb paraules i anècdotes vam anar entenent el sentit de la vida monacal: assemblea i comunitat, diàleg d'Esperit i silenci, austeritat i humilitat són la clau per copsar el sentit de la seva vida. La pregària és un exercici estimulants: posar-se a les mans de Déu, escoltar el que Déu vol de nosaltres i ser instrument de seu Amor. Un exercici molt recomanable. T'hi atreveixes?

Per acabar, i en el caliu de la petita capella de Santa Catalina (segle XIII), l'Eucaristia, concelebrada per mossèn Gaieta i el nostre amic cistercenc. La vida de la comunitat del Pi batejava entre cants, pregàries i Evangeli i compartint el pa i el vi: petits i grans ens sentírem estimats per Crist.

Va ser una experiència molt profitosa per gaudir de la convivència de la comunitat del Pi i esperem ben aviat poder-ne fer una altra.

Eli Valdés i Jordi Ferrer

Mossèn Josep Maria Totosaus va tenir uns dies difícils abans de morir. Sovint, en aquest moment, hi ha un patiment psicològic, una crisi per assumir el pas de la vida a la mort. Per la fe sabem que el pas definitiu és de la mort a la vida de Déu. El Josep Maria es feia moltes preguntes. Però la darrera conversa la nit del 6 al 7 de febrer, va parlar conscient de “fi de viatge”. I van ser precioses les paraules de la fe i de l’esperança de l’amor a Jesucrist. És difícil dir tot el que em va dir. El que més em va impressionar va ser el seu somriure... El Josep Maria va ser un cristià que estimava els místics. Llegia Sant Joan de la Creu, Teresa de Jesús... Amb l’Adelaida no el vàrem deixar sol la nit del 7 al 8 de febrer. A les 6 del matí va fer el darrer sospir. Vàrem esperar una hora en trucar la seva família, al seu costat. El que vam viure en aquell moment va ser per a mi un regal de Déu, poder pensar en el que havíem viscut, resar, poder donar gràcies d’aquell regal que la Providència ens havia donat
Al Cel sigui!

Gaietà

Signatura de l’acord de cessió

El passat divendres 17 de gener es va fer l’acte de signatura de la donació per part del Sr. Oriol Casanovas del gravat que representa la Glorificació del beat Dr. Josep Oriol, obra d’Antonio Fabri a partir d’un disseny de José de Madrazo i Agudo (1781-1859), realitzat en motiu de la beatificació del Dr. Josep Oriol i Bogunyà l’any 1806 a Roma. Des d’aquí, moltes gràcies.

Pujades al campanar per la feligresia del Pi

Ben aviat us farem saber mitjançant d’aquest full els dies i hora en que organitzarem les pujades al campanar per a tots els que sou feligresos del Pi i us atreviu amb els 260 graons que hi ha fins a dalt de tot. Mireu de posar-vos en forma, perquè l’experiència s’ho val i us assabentareu d’històries que fins ara han estat amagades.

Horari de misses

DIES FEINERS
19:00 a la Capella de la Sang
DISSABTES
16:30 a la Capella de la Sang
18:30 a la Basílica
20:00 a la Capella de la Sang
DIUMENGES
12:00 a la Capella de la Sang
13:00 (en castellà) a la Capella de la Sang
20:00 a la Capella de la Sang

On som?

BASÍLICA
Plaça del Pi, 7
SAGRISTIA I DESPATX
Placeta del Pi, 4
LOCALS PARROQUIALS
Cardenal Casañas, 16
08002, Barcelona
Tel. 93 318 47 43
info@basilicadelpi.com

Despatx parroquial

El despatx parroquial és l’indret d’acollida de la parròquia on us atendrem a qualsevol hora. Per les gestions administratives relacionades amb els sagraments, l’horari establert és el següent: Dilluns i dimecres de 18:00 a 20:00.
dparroquial@basilicadelpi.com